

SABINA HÅVE

BORTFÖRD

Sabina Håve har tidigare utgivit:

Jättarna från Hyppenbenning, Artéa förlag
Isas resa, en lastbilschaufförs dagbok från Sahara, ScandinavianBook
Uppbrott och försoning, ScandinavianBook
Mirakelkur för själen, gula boken, Förlagshuset Siljans Måsar

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 9789189773301

© Sabina Håve, 2024

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Det är inte tillåtet att återge, kopiera eller överföra detta dokument
i någon form, vare sig på elektronisk väg eller i utskrivet format.
Inspelning av publikationen är strängt förbjuden.

Grafisk form: Sabina Håve
Omslagsbilder: Adobe Stock

Original omslag och inlaga:
Kathleen Graphic Design, www.kathleen.se

Tryck: ScandBook, 2024

BORTFÖRD

SABINA HÅVE

SABINA HÅVE

Sabina Håve är född 1961, uppvuxen i Västanfors och har bott och verkat i Stockholm och Norberg i många år. Hon är författare, bildkonstnär, låtskrivare, astrolog och fotograf och har alltid varit intresserad av övernaturliga företeelser, gamla hus, forntida civilisationer och främmande världar.

Under 80-talet skrev Sabina även musik och låttexter, bland annat till utländska artister i samarbete med Air Music i Stockholm. Som jazz-sångerska erhöll hon Louis Armstrong stipendiet för årets bästa Jazz-skiva 1990.

Efter att ha arbetat som konstnärlig ledare i en operagrupp i Stockholm, flyttade Sabina till Halmstad, och ägnar hon sig numera åt skrivandet på heltid.

sabina.have@hotmail.com

Instagram: @sabina_have

Fotograf: Sabina Håve

DEL I.

1984 - 1987

Romanen är inspirerad av en rad verkliga händelser.

KAPITEL I

En känd magnat från Stockholm har sålt bygdens stålverk till Taiwan och dessutom lagt beslag på brukets stolta symbol, Fagerstaliljan. Det är en stor händelse och det pratas inte om något annat. En stolt epok har gått till ända, men det är inget man firar med flaggan i topp, tusentals arbetare har förlorat sina jobb och sin tro på framtiden.

Evald Holmlund sitter vid köksbordet i Västanfors enda höghus och tittar ut över sjön. Vågornas krusiga yta gnistrar så starkt att han ser gula prickar på näthinnan när han blundar. Att utsikten kan vara så fantastisk från höjden i en betongkloss gör honom lika rådlös varje gång han kikar ut. Här kan han bli sittande långa stunder varje dag, grubblandes över underliga ting som han inte har kontroll över. Som den där fruktade affärsmannen Stenbäck som lade ner bruket där Evald själv har jobbat, ända tills för sex år sedan då han gick i pension. Till skillnad mot de yngre bruksarbetarna hade han trots allt en hiskelig tur.

Och tänk att han skulle hamna i en lägenhet så nära himlen och hans kära Elna som man kan komma – fyra våningar ovan mark – det hade han aldrig kunnat föreställa sig. Så många hänfulla ord och föraktfulla blickar som han dessförinnan kastat på den fula byggnaden. Men det är klart att det inte gick att behålla huset när alla som förlorat sitt arbete och sin plats på jorden försökte sälja i vild panik. Evald agerade snabbt. Var bland de första som lyckades bli av med sin kära gamla kåk till någorlunda hyfsat pris. Men vad skulle Elna

ha sagt, hon som lagt ner 35 års arbete på sina älskade rosor, sitt imponerande grönsaksland och sina magnifika fruktträd, om hon kunde se honom nu med en vissnen petunia i en blomlåda av plast på sin balkong. Och inte heller vågar han cykla förbi där de bodde i alla år för att återse Elnas gudomliga trädgård. För vem vet vad de ställt till med i rabatterna, de ointresserade ynglingarna som bor där nu. Nä, hu då, bättre att ingenting veta.

– Jo du, lilla mor, brukar han säga, va då inte jag som skulle dö först för å tapetsera å göra fint i vår stuga i himlen? Hade vi inte kommit överens om då? Å så dör du före mej ... inte 65 fyllda ens.

Evald pratar ofta för sig själv i tanken att han språkar med sin bortgångna hustru. Speciellt när han städar. Då går han liksom in i Elnas roll. Hon som var så noga, rent av pedant, dammade och plockade undan allt som låg framme. Även Evalds vattenfärger och penslar den gången han hade fått för sig att han skulle börja måla och anmält sig till en akvarellkurs. Färger, block och penslar fick inte ligga framme någon längre stund.

– De ligger i vägen, det ser ostädat ut, hade Elna anmärkt, men så här efteråt hade hon kunnat få vara hur städtokig och pedantisk som helst, bara han hade sluppit att bli ensam kvar. Han har inget att syssla med nu när han varken har arbete, hus eller trädgård. Men visst, sonen Torsten och hans fru och två barn bor nära. Barnen har visserligen flyttat hemifrån, fast dottern Helena bor bara ett stenkast därifrån. Längst uppe i backen, närmare kyrkan. Och så Lars, Evalds sonson som han oroar sig så mycket för. Evald har faktiskt ingen vetskap om grabben bor i Stockholm eller hemma hos föräldrarna här i Västanfors igen. Har ingen aning om hur det går med studierna eller varför pojken har blivit så konstig. Om han bara visste hur

Lars mår och tänker, men det är inte mycket som Evald fått veta på sistone. Han ska nog gå över till Torsten en stund när han ser att han är hemkommen. Torsten och sonhustrun Linnéa bor bara rakt över stora vägen och upp för Solåkersvägens lilla backkrön, så pass nära att Evald kan se rakt in i deras kök. Om han sitter på balkongen, lutar sig ut en aning över räcket, och använder kikare.

Evald har alltid funnits för sina barnbarn och har all tid i världen nu eftersom han är pensionär. Helena är sju år äldre än Lars och har för den skull också tydligare minnen av farmor Elna. Farfar Evald är den som lär barnen att cykla och hjälper grabben att meka med sin moped. Tidigt om söndagsmorgnarna ror de ut med ekan för att meta, en annan gång plockar de lingon och trattkantareller uppe på fallet. Ibland sover de ute i skogen i skydd av en stor gammal gran.

Grannpojken, Erik Pettersson, är ofta med på utflykterna. Erik är Lars bästa vän och skolkamrat sedan fjärde klass. Han är en baddare på fåglar, kan klättra högt upp i grenlösa tallar och är också bäst i klassen när det kommer till matematik, teknik och fysik. Lars har alltid sagt att Erik kommer att bli astronaut, eller åtminstone konstruera rymdraketer. Själv tror Erik att han kommer att föda upp kor och hästar och bo på en ranch i Australien.

Pojkarna håller till i Högbyns skidbackar om helgerna. Ingen backe är för brant och båda bemästrar skickligt slalomtekniken tack vare de nya, höga, moderna plastpjäxorna och skidor från Elan. Oförskräckta och djärva slänger de sig ut i den isiga puckelpistbacken, allra mest gillar de dock att åka i den djupa fluffiga lössnön längre bort på berget. De reser även ner till Österrike med buss för att åka skidor. Resorna finansierar de med att sälja jultidningar under hösten och

klippa gräs åt grannarna om somrarna. Erik och Lars köper också en gammal skoter som de kör med på åkrar och övergivna skogsvägar. Eriks far har släp, och Lars som nyss fyllt arton har skaffat körkort. Med farfars hjälp köper Lars en svart gammal Mercedes. Det som är lite speciellt med Mercan är att den är förlängd.

Efter militärtjänsten, som både Lars och Erik gör i Falun, flyttar Erik till Umeå för att läsa på universitet. När han åker hem på påsklovet, för att hälsa på sina föräldrar som bor mitt över vägen till Lars föräldrars hus, vill Lars av någon underlig anledning inte längre umgås med sin gamla vän. De har nu inte träffats på ett helt år och vad det beror på vet ingen. Lars har blivit blek och mager och går undan när det kommer folk. Han stänger in sig på sitt gamla pojkrum hemma hos sina föräldrar och kommer inte ens ut för att hälsa när farfar Evald kommer förbi för att prata. Så visst är något galet med Lars.

Möjligen händer det något när Lars flyttar hemifrån. Kanhända är han inte redo att lämna hembygden, eller så drabbas han helt enkelt av självförhävelse som bottnar i svärmod. Vem vet. Först verkar allt så bra, höstterminen 1984 går hyfsat, det är i alla fall vad Helena hör från sin bror, de ringer varandra åtminstone två gånger i veckan. Lars säger att han trivs med utbildningen i Stockholm och att han fått en ny vän som de hör mycket om där hemma, men aldrig har fått träffa. Pentti Nikola heter han och har visst svart bälte i karate.

Lars läser till betongingenjör på teknologiskt institut, men det gör inte Pentti. Det är alltså inte på studiekursen som de lärt känna varandra. Mer än så får farfar och hans far och mor inte veta. För sin syster avslöjar Lars emellertid att han har stora planer. Motivation får han av intressanta och inflytelserika personer som han träffat i

Stockholm. Funderar på att starta en egen affärsrörelse. Att tjäna pengar och vara fri verkar vara den rätta modellen, imponerad som han är av huvudstaden. Nästan som han skäms över sitt ursprung innan han ens hunnit bo där i två månader. Lars berättar att han ska börja i liten skala och sedan utveckla. Målet är att etablera sig utomlands. Att det är Pentti Nikola och hans kompisar som lockar Lars i den riktningen förstår Helena på de ord Lars använder när han pratar om framtiden. Då försvinner ögonblickligen den västmanländska dialekten och nya fräna storstadsuttryck flödar ur hans mun.

KAPITEL 2

Det är under juli månad 1986, då Lars och Pentti är i Danmark för att hyra ut vattenskotrar, som Lars väg ner mot en avgörande vändpunkt fortsätter att accelerera i en allt snabbare fart. I Danmark sker något som han visserligen överlever, men som berövar honom livsglädjen.

Torsten svarar när sonen ringer en sen kväll i mitten av juli.

– Hej farsan. Jag måste hem, men jag har inga pengar.

Fadern sätter sig ner på pallen vid telefonbordet. Ett sådant samtal hade han alls inte räknat med. Inte nu, och absolut inte från Lars som sett fram emot resan så länge.

– Ni skulle inte komma hem förrän i mitten av augusti, så vad är det som har hänt? frågar han förbryllad, för han hör att grabben inte låter som han ska.

– Jag blev rånad och befinner mig just nu på Köpenhamns hospital, svarar Lars kort och darrar på rösten.

Mer vill han inte säga i telefon.

– Jag ska skicka pengar via banken i morgon bitti, svarar Torsten bestört. Kan inte Pentti hjälpa dig med en slant för stunden?

Men det kan inte Pentti.

Några dagar senare anländer Lars med tåg till Västanfors järnvägscentral. Huvudet är täckt av bandage och kompresser som får de väntande resenärerna på perrongen att nyfiket sträcka på sina halsar, fnissa och peka finger. Ingen i familjen har insett omfattningen av

överfallet. Ett rån, hade han sagt, men det här liknar mer grov miss-handel. Rent av mordförsök.

Lars mor förfäras normalt inte av blodsutgjutelser, sår och skador, avtrubbad som hon är av 25 år i yrket, men sonens uppsyn chockar till och med en garvad sjuksköterska som Linnéa Holmlund. När hon lossat på kompresserna och ser de fula djupa skärsåren, agerar hon som en rytande lejonhona, inriktad på att försvara och skydda sin telning. För den som skurit hennes son, har ristat in ett hakkors över hela ansiktet och ner över halsen, och utfört det med sådan grymhet och berätt mod att det kan ha kostat Lars hans syn och i värsta fall hans liv.

Hon kör därför raka vägen upp till akuten där hon och flera kollegor undersöker de djupa såren som både sytts och tejplats för att läka så fint som möjligt. De går igenom skadorna på revbenen, Lars ömma buk, samt det vänstra ögat som är blodrött och svullet. Efter röntgen och beslut om remiss till lasarettet i Västerås får Lars med sig en förpackning starka värktabletter, penicillin, en flaska med något att rengöra såren med, nya omslag och en lapp med en återbesökstid.

I sin lägenhet på fjärde våningen i höghuset väntar fortfarande farfar Evald, som har ont i en fot, och räknar med att barnbarnet ska komma upp och hälsa på en stund. Men det blir inget besök. Lars vill inte visa sig för sin käre farfar som han ser ut. Förresten har han suttit på tåget sedan halv sju på morgonen och orkar inte förstå sig för den gamle som ser och förstår allt.

I egenskap av föreståndare för Järnhandeln i Västanfors, har Torsten Holmlund lärt känna polismästare Sten Åberg efter alla otaliga gånger han haffat snabbare eller drabbats av inbrott i sin butik. Sten

Åberg är en bra karl och god vän till familjen, även en särdeles klok och bra polis. Polismästaren infinner sig sålunda på lasarettet, även om timman är sen. Efter en stunds tryckande tystnad, och med en så svag röst att den knappt är hörbar, berättar Lars att han och Pentti blev överfallna av ett gäng danska skinheads. Tack vare sina kunskaper i karate hade Pentti klarat sig någorlunda helskinnad och lyckats skrämma i väg ligisterna, men båda två hade ändå fått ta emot ett stort antal kraftiga slag och sparkar. Torsten och Linnéa uttrycker sin förfäran, chockade och ledsna som de är över den fruktansvärda olyckan som förstört sonens vistelse i Danmark. Nu kommer de själva inte våga resa, om hederliga medborgare kan bli nedslagna var som helst, när som helst. Och att Lars blivit vanställd i ansiktet av ett stort hakkors som är inristat från hårfästet ända ner på halsen, är så förfärligt att de inte ens kan prata om det. Hur ska det gå för honom i framtiden? Och vad kommer Västanforsborna att säga? För att inte tala om järnhandelns kunder? Lars kommer naturligtvis aldrig att bli gift och få en egen familj.

Polismästaren nickar betänksamt och frågar sedan hur många gärningsmännen var?

– Fem, svarar Lars och flackar med blicken. Kanske fler. Jo, nog var de ett tiotal killar med rakade huvuden, grova kängor och hakkors fastsydda på ärmarna.

Han kan dock inte förklara orsaken till överfallet och motsätter sig anmälan trots att hela familjen anser det som självklart att de där nazistsvinen ska sitta bakom lås och bom och naturligtvis betala stort skadestånd.

– Du blev rånad, säger hans far, som i denna stund griper efter något påtagligt och förstaeligt. Tog inte de jävlarna dina pengar också?

– Det vet jag inte, svarar Lars med en trött suck. Jag måste ha tappat min plånbok när jag föll till marken och tänkte inte så mycket över den just då.

Torsten muttrar missnöjt och knyter nävarna, han kan liksom inte agera eller hitta de rätta orden. Just nu är hatet i hans bröst övermäktigt och till ingen nytta, för när det verkligen gäller och faran lurar runt knuten, har han aldrig visat sig vara mycket till hjälp.

Polismästare Åberg kan dock både förstå och formulera sig och ber pojken tänka över saken. Den skyldiges adress hittar de ändå.

– Vaddå den skyldige? säger Lars förnärmat. De var många. Många skyldiga.

– Om det är så att du är rädd för den där Pentti Nikola är det desto större anledning att anmäla brottet, säger polismästaren och klappar Lars på axeln.

Helena stirrar chockad på sin bror och förklarar sedan för föräldrarna som inte insett vad Sten Åberg redan listat ut.

KAPITEL 3

Lars följer med Helena hem efter middagen hos föräldrarna. Trots att timmen är sen vill hon höra sin bror berätta om det som hände i Köpenhamn, även om Pentti Nikolas namn har dryftats och händelsen diskuterats om och om igen. Hon anar att där finns mer att få ut av broderns berättelse och vill försöka få honom att minnas de små, till synes obetydliga detaljerna. För trots att sanningen kommit fram, har Lars fortfarande ingen förklaring till varför hans vän så brutalt och utan anledning gav sig på honom. Helenas fästman och sambo Jan-Christer är bortrest i jobbet hela veckan, syskonen kan därför tala alldeles ostört, vilket de inte har gjort på ett bra tag. Lars bor i Stockholm sedan ett år och Helena jobbar som journalist på Fagersta Tidning och har sällan ledigt en hel helg.

Hon lägger in några vedklampar i kakelugnen och väntar tills det tar sig ordentligt, sedan tar hon fram varsin öl som de dricker direkt ur burken.

– Skriv inte om det här, syrran, säger Lars och gnider med handen över bandaget som täcker halva huvudet.

– Det är klart att jag inte gör, det vet du, svarar Helena. Jag skulle aldrig skriva om något som rör familjen.

– Inte bara det, det är Pentti. Jag vill inte ha något att göra med honom mer.

– Varför vill du inte anmäla honom? frågar hon. Sätt fast monstret i stället.

– Du känner inte Pentti, svarar han undvikande.

– Nej, men det förvånar mig att du gör det, svarar hon torrt.

Lars rycker på axlarna, har inget att säga om saken. Efter en stund ber han om mer att dricka och Helena hämtar ytterligare några öl från skafferiet. Hon håller upp den skummande ölen i ett glas åt sin bror, då det går bättre att dricka med sugrör på grund av alla förband i ansiktet. Helena sätter sig sedan längst fram på soffkanten. Hon vill veta mer. Vad är det främsta motivet?

– Varför bar han sig så jävligt åt? Var inte ni både vänner och affärspartners? frågar hon.

– Jo, det var vi väl, svarar Lars och stirrar in i brasan.

– Vad var syftet med resan?

Lars suckar och sjunker ner i fåtöljen.

– Vi reste ner till Danmark för att hyra ut vattenskotrar. Du vet att jag har varit där några gånger och kört skoter, det brukar vara kul som fan och jag älskar Danmark.

– Ja, du har väl varit i Köpenhamn med Erik också, påminner Helena. Det är två år sedan nu, va?

Lars svarar inte. Han vill inte prata om Erik. Egentligen vill han inte prata om den senaste Danmarksresan heller. Men det kanske blir mindre jobbigt om han gör det med syrran, en sista gång, sedan vill han bara sova.

– Pentti blev plötsligt alldeles svart i ögonen, förklarar han. Inte bara det, han blev totalt galen.

– Varför då?

– Har ingen aning. Har aldrig sett honom sådan förut.

– Hade ni bråkat om något eller kan du ärligt berätta för mig om han använder ... eller om ni båda två håller på med droger? frågar hon och blir med ens reportern Helena Holmlund.

Lars slår upprörd ifrån sig med båda händerna.

– Nej, fan heller! Pentti är ett träningsfreak och vill jag festa så dricker jag öl. Starköl och inget annat. Det är väl klart att Pentti har ett fruktansvärt temperament och kan vara jävligt störig, men till att försöka ha ihjäl någon ... Nej, han är en bra kille. Duktig som fan.

– Det var alltså ett mordförsök? konstaterar Helena med en fråga.

Lars skruvar på sig.

– Äh, hade han velat döda mig, hade han gjort det. Jag vet faktiskt inte vad som hände i huvudet på honom, men det är väl klart att det blev skit och pannkaka av vårt projekt att hyra ut vattenskotrar. Det regnade ta mej fan varenda jävla dag, därför blev det inte någon ekonomisk vinst. Tvärtom. Jag har skulder på över 40 tusen, syrran. Pentti ännu mer. Jag förstår att han blev förbannad.

– Man skär väl inte upp sin kompis för att det är skitväder och affärerna går dåligt, anmärker Helena. Det är inte ditt fel att det har regnat hela sommaren.

– Nej, det är väl klart, men jag kan i alla fall inte förklara det, svarar Lars.

Van att ställa sonderande frågor försöker Helena få sin bror att komma till klarhet om vad som hände. Själv nöjer hon sig inte med att det inte finns någon förklaring, för det finns alltid någon bakomliggande orsak. Hon lägger in mer ved i kakelugnen, sveper en filt om sig och sätter sig i en gammal läderfåtölj som står framför kakelugnen.

– Vad gjorde ni tidigare den kvällen?

– Inget speciellt. Vi var på stan bara, svarar Lars. Först gick vi och åt middag på en Kinakrog, efter det gick vi till en pub och tog en öl. Eller två. Jag minns att vi snackade med två tjejer från Uppsala som

var på väg söderut. De tågluffade och bodde på ett vandrarhem som inte låg så långt bort från vårt hotell.

– Jaha, och vad hände sedan?

– Vad som hände ...? Jo, jag snackade en stund med den blonda tjejen som hette Sara. Hon sa att hon pluggade byggnadsvård eller något sådant. Pentti drack väl lite mycket kanske, men det gjorde Saras kompis också. Elin hette hon eller Elsa ... Äh, hon var väl inget bombnedslag precis, jag kommer faktiskt inte ihåg något om henne.

– Alltså var hon snygg och charmig, den där blondinen Sara som du talade med?

Helena börjar ana vart hän det barkar.

– Ja, absolut, svarar han, men hon var rolig också.

– Då blev väl Pentti svartsjuk, säger hon.

– Svartsjuk? Varför då?

– Inte för att det förändrar något eller ursäktar hans beteende, men du kan eventuellt finna svaret där, även om det är en totalt absurd orsak till att vilja skada någon. Till på köpet sin bästa vän. Men det händer. Sedan misstänker jag starkt att han tar droger.

– Inte vad jag vet i alla fall, suckar hennes bror. Men Pentti stirrade jävligt konstigt på mig och Sara. Var fan så otrevlig och vresig, speciellt mot henne, Elin ... Saras kompis. Och nog kollade han ovanligt mycket på Sara. Ja, det gjorde han faktiskt. Så du menar att han blev tokig på grund av att Sara pratade med mig och inte med honom?

– Kanske. Han kan vara sjukligt svartsjuk. I kombination med narkotika, regnvädret och den ekonomiska förlusten kan hat födas. Avund och hat som bottnar i misslyckande. Kraschade drömmar.

Lars lägger sig ner i soffan. Han är trött och har ont.

– Vad hände sedan då? fortsätter Helena som anar att brodern förmodligen inte kommer att vilja prata om händelsen någon mer gång. Det här är sista möjligheten. Gick ni ut tillsammans alla fyra?

– Nej, jag och Pentti gick till vårt hotell. Det vill säga ..., vi var på väg dit när han plötsligt blev helt jävla crazy. Sparkade ner mig på gatan med några jävligt hårda karatesparkar, vilket i sig är helt absurt eftersom det är totalt förbjudet att använda karatesparkar och slag utom i självförsvar eller nödvärn. Det har Pentti själv berättat. Men han gjorde det likt förbannat.

– Vad skulle Svenska karateförbundet säga om det om de fick veta vad han gjort?

– Klart han skulle bli utesluten. Minst sagt.

– Han skulle ta mej fan utvisas också, utbrister Helena, som inte kan hålla tillbaka ilskan längre utan visar hur mycket hon upprörs över broderns tillstånd och lidande.

Lars fnyser demonstrativt under bandaget och stirrar på sin syster med ett förvånat öga, det som är synligt och som fungerar att se med.

– Utvisas? Vart då? Pentti är svensk. Han är född i Sverige, i Avesta. Hans morsa är från Avesta och hans farsa från Finland. Pentti har bott i Stockholm sedan han var sex år, då han flyttade med sin farsgubbe som fick jobb där efter att de skilt sig.

– Jaha ... jag som trodde att han ...

– Bara för att han har ett utländskt namn trodde du att han inte kan vara född här, va?

Helena rodnar bakom ölburken. Hon borde veta bättre, och som journalist borde hon inte tänka så snävt. Ber sedan brodern att fortsätta berätta.

– Han krossade ett skyltfönster med ett enda välriktat slag, berättar Lars.

– Var det någon som såg er? undrar hon.

– Jag vet inte. Minns bara att han plötsligt satt gränsle över mig med en glasskärva i handen, stor som en tallrik, och började skära medan han svor och vrålade en jävla massa skit. Stark som en jätte och ögon svarta som kolbitar. Han var inte sig lik. Det var liksom inte Pentti.

Lars stirrar oavvänt förbi sin syster, bortom den gamla tapeten bakom henne, långt bortom Västanfors lugna kvarter. Han är tillbaka på den mörka bakgatan i Köpenhamn där han får ta emot ett tiotal fruktansvärda karatesparkar. Han har inte en chans mot Pentti Nikola. Han har inte en chans att försvara sig mot de blixtnabba hårda sparkarna och välriktade slagen mot huvudet, magen, ryggen, benen, armarna och bröstet han kan nätt och jämnt andas för slagen mot bröstkorgen. Han kommer att dö, klarar inte det här utan låter det bara drabba honom. Bakhuvudet dunkar av smärta och han känner hur det varma blodet pulserar ur snitten i ansiktet, ser sin vän slänga ifrån sig den blodiga glasskärvan för att därefter resa sig och försvinna för gott bort i gränden.

Sedan ser han inget mer.

Den 10 januari 1987 försvinner Lars Holmlund, 23 år, spårlöst från sitt hem i Västanfors. Han lämnar huset i bara sommarkläder och loafers – trots att termometern visar iskalla 43 minusgrader. Åtta timmar senare hittas han medvetslös, svårt köldskadad och på en helt oförklarlig plats.

När Lars vaknar berättar han en historia så otrolig att ingen, inte ens hans syster Helena, vågar tro honom. Men i utkanten av byn sitter Lauritz Jensen, en ensam och tillbakadragen man, som säger sig ha sett allt.

Mer än tre decennier senare för en mystisk bilolycka i Viksberg tillbaka frågorna kring Lars försvinnande. Vad hände egentligen den där iskalla natten – och vad innebär det för de som fortfarande söker sanningen?

”Bortförd” är en nervkittlande berättelse om mänskliga möten, oförklarliga fenomen och gränsen mellan verklighet och det okända

Inspirerad av verkliga händelser.